

**ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА О ДОДЕЛИ НУШИЋЕВЕ НАГРАДЕ
ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО ГЛУМЦУ КОМИЧАРУ
МИЛИЈИ ВУКОВИЋУ, ДРАМСКОМ УМЕТНИКУ ИЗ КРУШЕВЦА**

Жири за избор глумца комичара и његово укупно уметничко дело у саставу Светлана Бојковић, драмска уметница из Београда, председник, мр Татјана Лазаревић – Милошевић, професор књижевности и Милосав Буца Мирковић, књижевни и позоришни критичар из Београда, на седници одржаној у Београду дана 18. фебруара 2010. године, једногласно и једнодушно одлучила је да се признање „Нушићева награда за животно дело глумцу комичару“ додели

МИЛИЈИ ВУКОВИЋУ, ДРАМСКОМ УМЕТНИКУ ИЗ КРУШЕВЦА

Пре неколико година имали смо срећу да гледамо, на црти позоришне љубави, два тумачења, два концепта Јеврема Прокића: Мишу Јанкетића у Југословенском драмском и Милију Вуковића у приштинском Народном позоришту. Јанкетићев Јеврем је агресиван колико mudar грађански домаћин, свестан средине која се навек узнемири, осино и осиначки уочи избора за Народну скупштину док је Вуковићев кандидат затечен, уловљен у мрежу изборне талбуане, насилно извучен из своје кирјанјштине, маловарошке лажне части и угледа. Јанкетићев се Јеврем шепури, мигољи, атакира; његов говор је моториран, „увежбан“ док је Вуковићев сав у пијанисиму, у шиш –миш прелетању преко парола и слогана. Али, тако разлучити, они чине један нушићевски близначки дует, који се међусобно изазива и обогаћује.

Милија Вуковић до сада је одиграо 142. позоришне улоге : (Бега Пинторовића у Хасанагиници Љ. Симовића, др Михајловића у Шовен-фарси Р. Павловића, Васу Вучуровића у Мрешћењу шарана А. Поповића, Војводу Јездимира у Ружењу народа С.Селенић, Немца интелектуалца и циника у Генералу М.Недићу С. Ковачевића, Виктора у Ромчевићевом Њујорк, прича са источне стране, Восмибратова у Шуми Островског.

Своје јунаке и антијунаке, своје играчке прототипове Милија Вуковић даје у заобљеним, заокруженим формама глуме и са унутрашњом азбуком света који му је ту, данас и овде. Али, његова глума се брзо лишава описности, информације, и хитро граби ка метафори и креацији. Стварносно време лика и епохе, он ће убрзо пребацивати на фиктивно у лику и његовом окружењу. Милијин Раскољников није маклуановски „добачен“ гледалишту; његов Агатон је нушићевска легура у којој своје лице показују и Цвијовић из Др-а и Спасоје из Покојника и Јеротије из Сумљивог лица, док ће његов Васа Вучуровић пластично, живоверно имати и нешто од Боре Шнајдера. Нијансу лукавости иначе мудрог човека, као играчку, глумачку

апликацију даће Милија и Бегу Пинторовићу, као што ће нешто имигрантско наследно у „кварности“ додати Виктору у Ромчевићевој фарсети. Тако се глумачки артизам укрештен са напретком заната јавља нековенционално и квалитетно чисто у скоро свим остварењима Милије Вуковића.

Његова рецептура при креирању улога је више него слојевита: перманентна неприлагођеност и непокорност (његову игру никад од првог до последњег покрета не краси савршенство). То је његово по правилу – страсно трагање за правим изразом. При томе његов темперамент и снага често се испољавају веома робусно, да би у одређеним ситуацијама достигли готово невероватно савршенство. За њега форма није у спољном обличју него у унутарњој акцији која се објективизира кроз доживљај упечатљивости од сваке реалности. То је онај чудесни флуид који зна да осветли само велике индивидуалности: не игра се само срцем и емоцијама, већ целим бићем, свим његовим манама и врлинама, стихију обуздава разум и оплемењује је па се она чини стварном и животном. Сваки наступ је ризик и авантура.

У глумачкој природи и шпилманском занату Милија Вуковић, који најтрајније и најбујније обележава имиц Талијине деце под Багдалом има те двоструке емисије, тог унисоног одашиљања у гледалиште, те прозирне плазме пластичног казивања, а затим и лаконске глумачке персифлаже помоћу које глумац на задатој сцени може објективније да изрази моћи и немоћи, колебања и успоне лика, субјекта, протагоса којег тумачи. У свакој својој представи овај ће крушевачки протагос ићи и главним и споредним путевима, али ће умети да повеже раскршћа и дилеме, да успостави карактер без веристичког гibaња и сенчења. У глумачким креацијама Милије Вуковића персифлажа као „метафорични огртач“ скриваће, вешто и надахнуто, и тип и прототип улоге. А то значи да Милија Вуковић не иде за трансформацијом, него за перформансом – никако изражавање стандарних емоција, никакво описивање задатог јунака или јунаштва задатости.

Један од ретких глумаца пуног активитета, Милија Вуковић је играо праве улоге, у прави час: док се првацима и мајсторима велике улоге, хероја и комедијаната, обично дају са закашњењем, и са накнадним поверењем, овај крушевачки протагос имао је срећу да буде први међу првима у окулару редитеља. Била личност комична или трагична, виспрана или ограничена, добра или зла, срећна или несрећна, она је у интрепетацији Милије Вуковића готово увек људски целовита, животно могућа, јер је саздана од сасвим подробних људских елемената, међусобни супротних, чак противречних, који се преливају, условљавају и кристалишу у јарко индивидуално обојену, само тој личности својствену, органску целовитост. По том тражењу, налажењу и организовању чисто људског, у раскошном обиљу, од лика до лика увек другачије амалгамисаног, Милија Вуковић спада у ред оних глумаца, и код нас и у свету најређих и најдрагоценијих, који собом носе и остварују једно хумано и поетско осећање људске судбине.

Велики глумци траже да знају шта узнемирује целу генерацију и човечанство, а не шта ће бацити у занос случајне слушаоце.

Милица Вуковић (улоге по Браниславу Нушићу)

1. ПОКОЈНИК – Спасоје Благојевић
2. ЧИНОВНИЧКА КОМЕДИЈА – Чиновник, Крушевачко позориште
3. СУМЊИВО ЛИЦЕ – Таса, Крушевачко позориште
4. СУМЊИВО ЛИЦЕ – Јеротије, Српска драма Приштина
5. СУМЊИВО ЛИЦЕ – Жика, Крушевачко позориште
6. НАРОДНИ ПОСЛАНИК – Јеврем Прокић, Српска драма Приштина
7. СВЕТ – Тома, Крушевачко позориште

Улоге у задњих пет година у Крушевачком позоришту

1. Аћим Катић – КОРЕНИ – Д. Ћосић
2. Шехаго Шоћо – ТВРЂАВА – М. Селимовић
3. Нурудин – ДЕРВИШ И СМРТ – М. Селимовић
4. Фра Петар – ПРОКЛЕТА АВЛИЈА – И. Андрић
5. Дундо – ДУНДО МАРОЈЕ – М. Држић
6. Др Драг – ШОВЕН - ФАРСА – Р. Павловић
7. Жак тата – ЖАК ИЛИ ПОКОРНОСТ – Е. Јонеско
8. СВЕТ – Тома, Крушевачко позориште

Награде за комедиографске улоге

1. ЈОАКИМ ВУЈИЋ – глумачка награда за улогу Јеротија
2. ДАНИ КОМЕДИЈЕ – Златни ћуран
3. ЗАЈЕЧАР – Зоранов брк за улогу Јеврема Прокића
4. ЈОАКИМ ВУЈИЋ – три глумачке награде за један лик
5. НУШИЋЕВИ ДАНИ – Смедерево- три пута глумац вечери за улоге Јеротија, Жике и Томе
6. ГОДИШЊА НАГРАДА – Крушевачког позоришта за улогу Томе
7. ФЕСТИВАЛ У СМЕДЕРЕВСКОЈ ТВРЂАВИ – глумачка награда за улогу Дунда Мароја

У култној серији СЕЛО ГОРИ А БАБА СЕ ЧЕШЉА има веома запажену улогу пријатеља Митра из Дубича.

Жири:

Светлана Бојковић, председник
Милосав Буца Мирковић, члан
Татјана Лазаревић – Милошевић, члан

У Београду, 18. фебруара 2010. године

**ЗАПИСНИК САСТАНКА ЖИРИЈА О ДОДЕЛИ
НУШИЋЕВЕ НАГРАДЕ
ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО ГЛУМЦУ КОМИЧАРУ**

Милосав Буца Мирковић отвара састанак и говори да ужи избор ове године чине следећи глумци: Иван Томашевић, Бранимир Брстина, Александар Берчек, Воја Брајовић, који је добио награду „Добричин прстен“, Борис Исаковић, Марко Николић и Милија Вуковић, са седам награда.

Милија Вуковић је на „Нушићевим данима“ добио три награде за глумачко остварење вечери.

Светлана Цеца Бојковић сматра да је то најкрупнији опус глумачких улога и да је Милија Вуковић глумац који има велики ниво. Наша публика га доста познаје поготово са улогом Дунда Мароја, као и са улогом у „Телавој певачици“.

Радио је са познатим редитељима: Брадићем, Муцијем и Коканом Младеновић. Он је помињан још 2006. и 2007. године, као глумац који завређује да добије награду. Он није глумац публицистичког типа.

Тања Лазаревић је размишљала о Бранимиру Брстини и о Милији Вуковићу и драго јој је што је Милија Вуковић овогодишњи добитник због великог глумачког опуса.

Донета је једногласна Одлука да је овогодишњи добитник „Нушићеве награде за животно дело глумцу комичару“ Милија Вуковић.

Бојана Менковић,
записничар

Светлана Бојковић,
председник жирија